

deles utænkeligt, vil jeg dog tillade mig at henstille til det ærede Things Overveelse, om det maaskee ikke kunde see i en anden Form, at der f. Ex. samtidigt med, at hvert især af Rigsdagens Thing vedtog en Lov som den, de to første Paragrapher i Udkastet indeholde, vedtoges en Resolution, som ikke blev optagen i selve Loven, men hvorved hvert Thing for sig erklærede, at denne Vedtagelse af Loven skete under den Forudsætning, at samtidigt gjordes en lignende Lov gjældende i Slesvig. Det er en Form, som jeg ikke tidligere har tænkt paa, men som faldt mig ind netop ved at høre den ærede 5te Landsþingsmand for Kjøbenhavn (Orsted) udtale sig, som han gjorde. Jeg tillader mig at henstille mine Bemærkninger til Thingsets Bedømmelse. Hvad Sagens Realitet angaaer i det foreliggende Tilfælde, da stiller det sig for mig ganske eens, hvilken af de tre Former man vælger, enten slet Intet at tilføie eller at tilføie en særlig § 3, redigeret paa den Maade, jeg har tilladt mig at nævne, eller endelig, om man indskrænker sig til en Resolution.

Orsted: Ja, min Mening er, at man maa ansee sig fuldkomment betrygget ved den Erklæring, der er givet af den høitagtede Finantsminister, at det ikke er nødvendigt, at der tilføies Noget i Loven.

Wessely: Jeg skulde blot tillade mig en Bemærkning i Anledning af, hvad den meget ærede Finantsminister har anført om, at der, istedetfor i nærværende Lov at indføre en Bestemmelse som den, der er foreslaaet af Udvalget som § 3, skulde tages en Resolution af Thinget. Det er mig ikke klart, hvorledes dette Forhold skulde være at forstaae. Jeg har nemlig altid opfattet det paa den Maade, at, naar Rigsdagen saaledes indfører en Resolution i sin Protokol — jeg sees ikke, at

den kan indføres andetsteds —, da er Ministeriet ikke bundet ved en saadan Resolution; det er en Bestemmelse, som er tagen ene og alene af Rigsdagen, og hvortil Ministeriet hverken har givet sit Bisald eller nægtet det; det bliver altsaa kun en Bestemmelse for Rigsdagen, og, hvorvidt Erfaringen har vist, at de Unser, den Mening, som Rigsdagen har udtalt ligeoverfor Ministeriet, have været af den Bessaffenhed, eller have haft den Virkning, at Ministeriet har taget Hensyn dertil, det er Noget, som jeg vil henstille til den ærede Forsamlings Bedømmelse. For mig stiller det sig saaledes, at, dersom man anseer det nødvendigt, at denne Lov ikke udkommer, førend en lignende indføres i Slesvig, da gives der for Rigsdagen intet andet Middel til at sikke sig i denne Henseende, end at optage en saadan Paragraph i selve Loven. Jeg troer ikke, at en Resolution af Rigsdagen i saa Henseende vilde være tilstrækkelig.

Funder: Jeg vil blot tillade mig at erklære, at jeg for mit Vedkommende ikke just anseer det for saa meget magtpaaliggende, at den tilføiede § 3 bliver staaende, efter de saa bestemte Erklæringer, som ere afgivne af den høitagtede Finantsminister. Imidlertid foreskommer det mig dog ikke heller, at der kunde være nogen Betænkelighed derved; men det vilde jo vistnok være nødvendigt, at der blev foretaget en Forandring i Redactionen; thi Udvalgets Hensigt har jo aabenbart været den, at Lovgivningen til samme Tid skulde gjøres gjældende i begge Landsdele, og ikke, at det nye System først skulde være indført i den ene Landsdeel, og Loven først bagefter komme til at træde i Kraft i den anden; men dette vil jo meget let kunne rettes ved en Redactionsforandring.